

Arrest

nr. 78 743 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D.HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 2 augustus 1993 te Taifa, Gambia. U behoort tot de Serahule etnie en bent moslim. U bent opgegroeid bij uw grootouders in Taifa. Uw ouders, broer en zussen leefden in Serekunda. Tot de negende graad ging u naar school in Brikama, maar vanaf de tiende graad verhuisde u naar Serekunda, om hier uw middelbare school verder af te werken. U behaalde uw middelbare schooldiploma in 2007 en ging nadien aan de slag in enkele winkels in Serekunda, waaronder de winkel van uw vader. Na een tijdje besloot u echter terug te gaan naar Taifa, waar u een vriendin had en waar u vaak naar de moskee ging. U hielp de imam van de moskee ook vaak. In december 2010 vertelde uw vriendin echter dat ze verliefd was geworden op de imam en dat de gevoelens wederzijds waren. U reageerde erg teleurgesteld, en verbrak onmiddellijk de

relatie met uw vriendin. U was echter vooral ontgoocheld in de imam in wie u alle vertrouwen had en vatte het plan op om hem publiekelijk te schande te maken. Een paar dagen nadat uw vriendin u verteld had dat ze gevoelens had voor de imam, ging u naar de moskee met wat stenen in uw zakken, en besloot vervolgens om de imam aan te vallen voor het oog van de aanwezige personen in de moskee. Het publiek keerde zich echter tegen u, en enkele mensen begonnen u te slaan, tot de politie tussen beide kwam. Enkele politieagenten namen u in eerste instantie mee naar het politiebureau van Taifa, om u vervolgens naar het centrale politiebureau van Serekunda over te brengen. U bleef er een zestal dagen opgesloten in een kleine cel samen met enkele anderen. Na zes of zeven dagen was het aan u om de emmer, die in de cel stond en die gebruikt werd als toilet, buiten de cel te gaan ledigen, waarbij u van de gelegenheid gebruik maakte om te vluchten uit het politiebureau. U slaagde hier ook in, en ging snel nog geld van de bank halen alvorens naar Senegal te vluchten. In Senegal verbleef u enkele dagen alvorens verder naar Mali te gaan. Ook hier verbleef u slechts een korte periode om vervolgens naar Libië te gaan in januari 2011. In Libië diende u wat langer te wachten om uw vlucht naar Europa verder te zetten, maar uiteindelijk ging u per boot naar Turkije om dan verder naar Griekenland te gaan, waar u uiteindelijk ook asiel aanvraagde in maart 2011. In Griekenland kreeg u een verblijfsvergunning van zes maanden, maar u had er geen onderdak en geen werk, waarop u een persoon aansprak die u naar België kon brengen. Per vliegtuig trok u eerst naar Italië om vervolgens per trein naar Frankrijk te gaan om uiteindelijk in Brussel aan te komen. Op 14 juni 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart u dat een ‘aanval’ van u op de imam van Taifa, uw geboortedorp, aan de basis ligt van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw vriendin zou u immers op een bepaald moment verteld hebben dat ze verliefd zou zijn geweest op de imam van uw dorp en dat de gevoelens wederzijds waren (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). U beweert in die mate ontgoocheld te zijn geweest in de lokale imam, die u regelmatig hielp, dat u een paar dagen later naar de moskee zou zijn gegaan waar u met stenen zou zijn beginnen gooien in de richting van de imam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart vervolgens door de politie te zijn opgepakt en naar het politiebureau van Serekunda te zijn overgebracht, waar u zes of zeven dagen later kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een twist tussen u en de lokale imam van Taifa, in wie u heel erg ontgoocheld zou geweest zijn. Het onderwerp van deze twist zou een eventuele relatie tussen uw toenmalige vriendin en deze imam geweest zijn. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor, werd u immers gearresteerd door de Gambiaanse autoriteiten nadat u de imam had aangevallen in de moskee door met stenen in zijn richting te gooien. Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u in feite werd opgepakt nadat u een gemeenrechtelijk misdrijf had gepleegd. In ieder geval kan er in de door u aangehaalde problemen geen link vastgesteld worden met één van de criteria van de Geneefse conventie.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen vaag en bedenkelijk en gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen.

Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u, nadat u de imam zou hebben aangevallen, werd opgepakt door de Gambiaanse politie en dat u uiteindelijk werd overgebracht naar het centrale politiebureau van Serekunda (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U zou hier een zestal dagen zijn opgesloten in een cel, alvorens u kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd wat u vreest in uw land van herkomst, geeft u aan dat u uw land heeft verlaten omdat u vreest voor jaren te worden opgesloten

in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.10). Wanneer u gevraagd wordt of u voor een rechtbank bent verschenen in Gambia, antwoordt u negatief maar verklaart u dat ze ermee bezig waren en dat ze eraan aan het werken waren (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd welke straf u riskeert in uw land van herkomst, verklaart u dat u het niet weet, maar dat het waarschijnlijk een lange gevangenisstraf zal zijn aangezien Gambia een 'moslimland' is (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit deze antwoorden kan afgeleid worden dat uw vrees om gedurende een lange periode opgesloten te worden in uw land van herkomst, waardoor u uw land beweert ontvlucht te zijn, louter gebaseerd is op veronderstellingen. U werd immers aangehouden in Gambia, nadat u een imam had aangevallen, aldus uw verklaringen, wat als een gemeenrechtelijk misdrijf kan beschouwd worden, waardoor er geen sprake is van een willekeurige arrestatie door de Gambiaanse autoriteiten. Bovendien geeft u zelf aan dat de procedure in verband met uw zaak nog lopende was, en dat er nog geen uitspraak was gedaan door een Gambiaanse rechtbank, waardoor u in feite niet kan inschatten of er een straf, en zo ja welke straf, zou uitgesproken worden tegen uw persoon. Verder kunt u eveneens niet inschatten in welke mate er rekening zou worden gehouden met de verzachtende omstandigheden die u aanhaalt tijdens het gehoor. Uw vrees jarenlang opgesloten te worden in een Gambiaanse gevangenis is bijgevolg zoals eerder gezegd enkel gebaseerd op veronderstellingen. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u eveneens de reactie van de Moslimgemeenschap in uw land van herkomst vreest (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook in deze kan u niet inschatten wat de reactie van de hele moslimgemeenschap in Gambia zou kunnen zijn, en in welke mate deze gemeenschap rekening zou houden met uw verklaring waarom u deze imam zou hebben aangevallen. Bovendien is er in dit laatste geval geen enkele reden of aanwijzing om aan te nemen dat de Gambiaanse autoriteiten u in dit geval niet zouden beschermen, zeker uw verklaring in acht genomen dat de politie tussen beide is gekomen toen u aangevallen werd door enkele omstaanders in de moskee nadat u met stenen zou zijn beginnen gooien naar de imam.

Verder legt u nog enkele bedenkelijke en vage verklaringen af betreffende uw beweerde problemen in uw land van herkomst. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat de imam die u zou hebben aangevallen een erg bekende en gewaardeerde imam is in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom de imam bekend is in Gambia, komt u niet verder dan te stellen dat het een hoog opgeleid man betrof, dat hij erg populair was in Gambia, en dat hij vanuit Serekunda regelmatig getransfereerd werd naar andere steden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u echter vervolgens gevraagd wordt hoe lang deze imam dan al in Taifa verbleef, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat u hem steeds hebt gekend, van kinds af aan al (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw antwoorden betreffende de imam die u zou hebben aangevallen zijn echter niet overtuigend. U geeft immers in eerste instantie aan dat de imam erg populair zou zijn in Gambia, en dat hij vanuit Serekunda regelmatig naar andere plaatsen wordt getransfereerd, maar wanneer u echter gevraagd wordt hoelang hij dan al in jullie dorp was, moet u het antwoord schuldig blijven maar voegt u eraan toe dat u hem van kinds af hebt gekend. Indien het daadwerkelijk een bekende en populaire imam zou zijn, die u zou hebben aangevallen, is het op zijn minst vreemd te noemen dat deze imam al zo'n lange periode in een dorp als Taifa zou hebben gewoond, zeker in het licht van uw verklaring dat hij regelmatig werd overgeplaatst. Verder kan de bemerking gemaakt worden – indien u daadwerkelijk de imam voor schut wou zetten voor de ogen van de aanwezigen in de moskee, zoals u aangeeft tijdens het gehoor – dat het vreemd is dat u dan ervoor kiest om de imam publiekelijk aan te vallen met stenen. Redelijkerwijze had u dan toch kunnen voorzien dat de omstaanders zich tegen u zouden keren, zoals uiteindelijk geschiedde, volgens uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen zou het ook niet in een vlaag van woede of opwelling gebeurd zijn, aangezien uw vriendin enkele dagen of een langere periode vòòr het incident met de imam – u weet immers niet meer hoelang precies voor het incident uw vriendin u vertelde dat ze verliefd was op de imam – liet weten dat ze gevoelens had voor de imam, waaruit afgeleid kan worden dat het een weloverwogen daad was om de imam publiekelijk aan te vallen, wat zoals eerder gezegd op zijn minst opmerkelijk is.

Verder kan nog aangehaald worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat de imam uw vriendin geld zou betaald hebben opdat zij bij hem zou slapen (zie vragenlijst CGVS, dd.18 oktober 2011, p.3, zie administratief dossier), wat u onvermeld laat tijdens het gehoor voor het CGVS, wat toch vreemd is aangezien het geen onbelangrijk element in uw asielrelaas is. Deze wat inconsistente verklaring doet verdere vragen rijzen bij uw asielrelaas in het geheel. Tot slot kunnen er eveneens enkele vragen gesteld worden bij uw ontsnapping uit het politiebureau in Serekunda, naar waar u blijkbaar overgebracht zou zijn door de politiediensten vanuit Taifa. U verklaart immers dat het na zes of zeven dagen opsluiting – u kan zich niet herinneren hoelang u precies werd opgesloten – uw beurt was om de emmer die als toilet gebruikt werd, buiten de cel te gaan schoonmaken, en dat u van deze gelegenheid gebruik maakte om te vluchten en te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Hierbij kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat u blijkbaar zonder al te veel problemen kon ontsnappen uit een politiebureau waarin u opgesloten was. Logischerwijze kan men toch aannemen dat men u niet zomaar onbewaakt uw cel zou laten verlaten. Ook dit deel van uw asielrelaas is bijgevolg niet overtuigend. Na uw ontsnapping geeft u aan naar uw huis te zijn gegaan om wat geld en kledij op te pikken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waar u dan uw identiteitskaart en paspoort bent gaan halen, aangezien u eerder tijdens het gehoor aangaf deze in Griekenland te hebben achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.4), antwoordt u dat die ook in uw kamer lagen in Serekunda (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat ook vreemd is aangezien u eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat u opnieuw in Taifa woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw verklaring dat u uw documenten had achtergelaten in Serekunda komt hierbij niet overtuigend over aangezien u steeds geacht wordt om uw Gambiaanse identiteitskaart bij zich te hebben.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uw hoofd geen "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit. U legt wel twee documenten neer ter staving van uw asielrelaas. Eén document betreft een brief van uw vriend M.D. (...), dd.12 juli 2011, die hij aan u verstuurd zou hebben en waarin hij schrijft dat u gezocht wordt en dat u een gevangenisstraf van 10 jaar riskeert. Aangezien het om een persoonlijke brief gaat, en geen officieel document uitgaande van de Gambiaanse autoriteiten, heeft het betreffende document weinig bewijswaarde, aangezien de authenticiteit geenszins kan nagegaan worden. Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande vaststellingen. Verder legt u nog een beëdigde verklaring ('affidavit') van uw ouders neer, dd.2 februari 2011, waarin zij verklaren dat ze u niet langer als een familielid beschouwen omdat u de religieuze leider van het dorp beledigd heeft (administratief dossier). Ook hier kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden bij het door u voorgelegde document. Zoals u zelf aanhaalt tijdens het gehoor, bevat het document geen officiële stempel van de Gambiaanse autoriteiten zodat de authenticiteit van het document in twijfel kan worden getrokken. Uw verklaring hiervoor dat uw vriend, die u het document bezorgd zou hebben per post, niet naar de politie durfde te gaan, is niet overtuigend, aangezien het document door uw ouders is opgesteld, en dat het bijgevolg aan uw ouders was om naar de politie te gaan om het document te laten officialiseren. Bovendien is het document opgesteld in uw geboortedorp Taifa, terwijl u tijdens het gehoor beweerde dat uw ouders in Serekunda wonen, en dat uw vriend dit document in Serekunda is gaan halen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Ook dit document wijzigt bijgevolg niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uw hoofd geen "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een enig middel baseert verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker geeft aan dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar zijn thuisland Gambia. Nochtans dient verzoeker voor zijn leven en/of foltering te vrezen in zijn thuisland. Verzoeker heeft immers, overmand door liefdesverdriet, de imam van zijn thuisdorp aangevallen. Gelet op het feit dat hij een imam heeft aangevallen in een moslimland betekent dat de overheid een voorbeeld zal willen stellen en hem meer dan waarschijnlijk de dood zal injagen en/of folteren.

De Raad stelt vast dat verzoeker het gemeenrechtelijk karakter van de aangehaalde feiten niet betwist en derhalve evenmin betwist dat zijn asielrelaas geen bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bestreden beslissing wijst erop dat de verklaringen van verzoeker vaag en bedenkelijk zijn en derhalve niet geloofwaardig en dat hij zijn identiteit niet bewijst. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter deze motieven uit de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bestreden beslissing wijst op het gebrek aan bewijswaarde van de voorgelegde documenten. De Raad schaaft zich achter dit motief. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS